

Sygn. akt VII U 614/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Zabrocka

Protokolant: st.sekr.sądowy Alina Bastuba

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 19 grudnia 2012 r. nr (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w G. i przyznaje ubezpieczonemu A. B. prawo do emerytury od 1 grudnia 2012r,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

/ na oryginale właściwy podpis/

Sygn. akt VII U 614/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu A. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), tj. nieudokumentowanie rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalania prawa do emerytury oraz nie udowodnienie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił ubezpieczonemu następujących okresów pracy jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach:

- od dnia 1 lipca 1971 r. do 16 listopada 1971 r. oraz od 16 listopada 1973 r. do 11 lipca 1983 r. ze względu na rozbieżności w zakresie zajmowanych stanowisk, gdyż w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 5 maja 2009

r. zakład pracy wykazał, że w/w okresach ubezpieczony wykonywał pracę na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, natomiast ze świadectwa pracy z 11 lipca 1983 r. wynika, że był zatrudniony na stanowisku monter samochodu, w związku z czym nie można ustalić w jakich okresach i na jakich stanowiskach faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach;

- od 25 sierpnia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r., gdyż pracodawca w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wykazał, że ubezpieczony wykonywał pracę mechanika samochodowego w kanale naprawczym przy naprawie samochodów głównie karetek pogotowia oraz prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym i gazowym, w związku z czym uznano, że żadnej z wymienionych prac nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy; nadto uznano, iż charakter pracy nie został określony ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. oraz wykazu, działu, pozycji i punktu stosowanego zarządzenia resortowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony A. B. wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury, wskazując, że z dniem 30 listopada 2012 r. rozwiązał stosunek pracy z ostatnim pracodawcą – Samodzielnym (...)w G.. Odnośnie spornego okresu od 1 lipca 1971 r. do 24 października 1971 r. ubezpieczony wskazał, iż wykonywanie prac, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów wynika ze świadectwa pracy w szczególnych warunkach wydanego przez obecny (...) w C., a także innych dokumentów dotyczących jego zatrudnienia (zaszeregowania) wystawionych przez (...) w C..

Ubezpieczony stwierdził także, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika samochodowego, w okresie od 25 sierpnia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. wynika z umów o pracę, zakresu obowiązków, który nie ulegał zmianie przez cały okres zatrudnienia, zaszeregowania, jakie otrzymywał oraz innych dokumentów wskazanych w odwołaniu. Wnioskodawca dodał, iż posiadał również uprawnienia spawacza i w związku z naprawą pojazdów wykonywał również prace spawalnicze.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując stanowisko przedstawione w zaskarżonej decyzji, wskazując jednak, że w związku ze złożonym odwołaniem ubezpieczony przedłożył świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 8.01.2013 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...)w C. S.A, z którego istotnie wynika, że w okresach od 1 lipca 1971 r. do 24 października 1971 r. oraz od 16 listopada 1973 r. do 11 lipca 1983 r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. W związku z tym pozwany zaliczył ten okres do czasu pracy w szczególnych warunkach, co jednak nie spowodowało zmiany decyzji, bowiem ubezpieczony udowodnił jedynie 9 lat, 11 miesięcy i 2 dni pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. B., urodzony dnia (...), w dniu 13 listopada 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił 30 lat, 3 miesiące i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Decyzją z dnia 19 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił A. B. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. nieudokumentowanie rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalania prawa do emerytury oraz nie udowodnienie 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony z dniem 30 listopada 2012 r. rozwiązał stosunek pracy z (...) (...) Pogotowia (...) w G..

Wobec przedłożenia przez ubezpieczonego, wraz ze złożonym odwołaniem, nowych dokumentów – świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 8.01.2013 r. wystawione przez Przedsiębiorstwo (...)w (...) S.A, organ rentowy uznał za udowodnione wykonywanie prac w szczególnych warunkach w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez 9 lat, 11 miesięcy i 2 dni, w okresach od 1 lipca 1971 r. do 24 października 1971 r. oraz od 16 listopada 1973 r. do 11 lipca 1983 r.

Dowód : wniosek – k. 1 – 2 plik II akt ubezpieczeniowych, karta przebiegu zatrudnienia – k. 5 plik II akt ubezpieczeniowych, świadectwo pracy z 30.11.2012 r. – oryginał w aktach ubezpieczeniowych (koszulka, brak nr strony) i kserokopia k. 34-35 akt sprawy, decyzja ZUS z dnia 19.12.2012 r. – k. 31 plik II akt ubezpieczeniowych,

Wnioskodawca w okresie od dnia 25 sierpnia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. zatrudniony był w Wojewódzkiej (...)w G. na stanowisku mechanika napraw. Do jego obowiązków należała naprawa samochodów pracodawcy. Naprawa odbywała się w warsztacie w kanałach naprawczych. W warsztacie zatrudnieni byli pracownicy na stanowiskach mechaników i przeważnie mieli takie same zakresy czynności. Był jeden elektromechanik i on się zajmował elektryką we wszystkich samochodach. Ubezpieczony nie zajmował się w ogóle elektryką. A. B. wykonywał prace przy podwoziu, przy naprawie jego układów; hamulcowego, kierowniczego, przeniesieniu napędów, przy naprawie zespołów i podzespołów pojazdów. Te czynności wymagały pracy w kanałach i tam były wykonywane. Zadaniem wnioskodawcy było zdemontowanie części zepsutych i ich naprawa, bądź wymiana na nowe. Montaż i demontaż odbywały się w kanałach. W tym czasie ubezpieczony wykonywał również prace spawalnicze (jednak tylko przy naprawie samochodów), gdyż od 1983 r. miał uprawnienia do spawania acetylenowo-tlenowego. A. B. w kanałach dodatkowo spawał tłumiki i przednie pasy, te czynności mogły być wykonywane jedynie przez mechaników, którzy posiadali uprawnienia spawalnicze. Ubezpieczony czynności spawalnicze wykonywał raz - dwa razy w tygodniu. W czasie do 1998r sporadycznie pracował też przy regulacjach gaźników. W tym okresie nie wykonywał prac lakierniczych przy samochodach, gdyż takie prace zaczął wykonywać dopiero po 2000 r. Ubezpieczony nie lakierował samochodów w całości, a jedynie miejscowo wykonywał tzw. zaprawki lakiernicze. Prace lakiernicze do końca 1998 r. wykonywał (...) w P.. Wraz z ubezpieczonym w latach 1983-1998 pracowało 2 lub 3 mechaników i 1 elektromechanik. Do obsługi mieli około 70 pojazdów samochodowych. Ubezpieczony zajmował się ich naprawami, z wyłączeniem napraw silników, bo tymi naprawami zajmował się inny warsztat. Nadto, ubezpieczony zajmował się smarowaniem podwozia, co też było pracą wykonywaną się w kanałach. Wszystkie prace naprawcze, jakie wykonywał, były wykonywane w kanałach ,ponieważ w tamtym czasie nie było podnośników. Każdy z mechaników pracował w swoim kanale, których było najpierw 3, potem 5.

Odpowiedzialną za harmonogram napraw samochodów była dyspozytor J. S.. J. S. zlecała naprawy, a także zajmowała się prowadzeniem dokumentacji pracy i płacy mechaników. W spornym okresie u pracodawcy ubezpieczonego był obowiązek sporządzania dokumentacji (kart pracy), z której wynikało ile godzin i w jakim charakterze przepracował pracownik, co stanowiło podstawę do naliczania wynagrodzenia. Organizowaniem i rozdzielaniem prac mechanikom zajmował się W. G., bezpośredni przełożony ubezpieczonego.

Wnioskodawca nie miał przerw w pracy, nie korzystał z urlopów bezpłatnych. Pracę mechanika w kanałach wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: przedłożone przez ubezpieczonego kserokopie umów o pracę k. 7-8, 10-11, 22 akt sprawy, zakresu czynności – k. 9, angaży – k. 12-21 akt sprawy, świadectwo pracy z 30.11.2012 r. – oryginał w aktach ubezpieczeniowych (koszulka, brak nr strony) i kserokopia k. 34-35 akt sprawy, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach – k. 10 plik II akt ubezpieczeniowych, zeznania świadków: J. S. – k. 65-66 akt sprawy, W. G. – k. 66-67, K. Ż. – k. 67-68, wyjaśnienia i zeznania wnioskodawcy – k. 64-65, 68 akt sprawy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków J. S., W. G. i K. Ż., które jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, Świadkowie bezpośrednio współpracowali z ubezpieczonym w spornym okresie i mają kompletną wiedzę o rodzaju i charakterze, czy wymiarze pracy wnioskodawcy. Należy podkreślić, że ich zeznania dokładnie korespondują z pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym, jak również z zeznaniami ubezpieczonego, które także zdaniem Sądu zasługiwały na wiarę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego A. B. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj., którzy spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Na dzień złożenia przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę, istniał jeszcze obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale XIV (prace różne) pod pozycją 16 wymienione są prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 9 czerwca 2012 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a stosunek pracy rozwiązał z dniem 30 listopada 2012 r. (w dacie złożenia przez ubezpieczonego wniosku prawo do emerytury było uzależnione od rozwiązania umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą).

Przedmiotem sporu w zasadzie pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku mechanika od dnia 25 sierpnia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. w Samodzielnej (...) w G..

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w okresie w powyższym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Ubezpieczony obowiązki mechanika wykonywał wyłącznie w warsztacie w kanałach naprawczych. Do jego zadań należał m.in. wymiana/naprawa resorów, sprzęgła, skrzyni biegów, zawieszenia, układu hamulcowego, układu wydechowego. Wszystkie te prace wymagały pracy w kanałach i tylko tam były wykonywane. Ubezpieczony od 1983 r. miał uprawnienia do spawania acetylenowo-tlenowego i w spornym okresie zdarzało się że wykonywał tego rodzaju czynności, jednak należy zauważyć, że były one wykonywane bardzo sporadycznie, ale jednocześnie zawsze miały związek z naprawą samochodów i wchodziły w zakres czynności mechanika pojazdów mechanicznych.

Należy wskazać, iż fakt pracy wnioskodawcy na stanowisku mechanika w kanałach remontowych został również potwierdzony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornego okresu zatrudnienia – którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a jego praca polegała na wyłącznie na wykonywaniu czynności mechanika w kanałach. Zdaniem Sądu, przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli zatrudnieni wraz z ubezpieczonym mniej więcej w tym samym okresie czasu, w tym samym zakładzie pracy. Sąd również nie znalazł jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Zaznaczyć należy, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo do emerytury wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach określające stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności. W tym miejscu należy dodać, że zarówno świadkowie, jak i wnioskodawca potwierdzali, że ubezpieczony, wykonywał jedynie obowiązki mechanika, a jego praca była wykonywana wyłącznie

w kanałach rewizyjnych. Ubezpieczony nie wykonywał żadnych innych czynności np. lakierniczych, gdyż te były wykonywane w innym zakładzie.

W ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz od dnia 1 grudnia 2012 nie pozostawał w stosunku pracy, a także na dzień 1 stycznia 1999 r. spełnił przesłankę co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca w okresie od 25 sierpnia 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywał pracę na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach remontowych, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w pkt 16 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Uwzględnienie spornego okresu wskazuje, iż staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych, jest znacznie dłuższy niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia, oznacza spełnienie tego wymogu do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego w wieku obniżonym.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, w pkt 1 wyroku zmienił decyzję organu ubezpieczeniowego i przyznał A. B. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 grudnia 2012 r., mając na uwadze fakt, iż ubezpieczony w dacie złożenia wniosku, kiedy to prawo do emerytury było zależne od rozwiązania stosunku pracy, pozostawał jeszcze w zatrudnieniu i stosunek pracy rozwiązał dopiero z dniem 30 listopada 2012 r., zatem ubezpieczony prawo do emerytury nabył dopiero od dnia 1 grudnia 2012 r.

W punkcie 2 wyroku Sąd kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – na podstawie art. 98 kpc i art. 108 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1 i § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości dwukrotnej stawki minimalnej, tj. 120 zł, mając na uwadze przedmiot sprawy, poziom jej skomplikowania i uwzględniając nakład pracy pełnomocnika.

SSO Elżbieta Zabrocka